

Overweging bij de uitvaart van Jan Goes o.p.,

25 juni 2020

Gerrit Jan Westerveld

Eerwaarde paters en zusters in de orde van Sint Dominicus, beste familie, vrienden, parochianen van pater Goes, of zoals ik me van Jan Goes herinner 'Goede beste allemaal', als hij zijn preek begon.

Zusters en broeders in Jezus Christus.

Voor mij is het een teken van vertrouwen en vriendschap dat ik hier vandaag mag staan. We zullen hem missen maar we hebben boven alles reden om God te danken voor een mens bij wie we tot op zijn oude dag de vreugde om het leven mochten zien.

Jan en ik kwamen elkaar in Utrecht 20 jaar geleden voor het eerst tegen toen hij pastoor werd van de Antoniusparochie waar ik pastoraal werker was. Jan was toen al even terug in het kikkerlandje na 30 jaar werk in de missie als priester en pastor op de Antillen.

Een breed lachende, vrolijke man die met trots vertelde over het werk van zijn medebroeders, mensen van allerlei naam en faam, die overal in de wereld op hun eigen wijze werken voor de kerk, of liever aan de komst van het Koninkrijk waarin Jezus van Nazareth zijn leerlingen is voorgedaan.

De jongste zoon van een Alkmaarse bakker die zich van jongsaf eigenlijk geen andere weg kon bedenken dan pater, dominicaan worden. Het zat in de dagen van zijn jeugd misschien nog in de lucht dat je in het klooster ging, maar bij Jan heb ik ook de diepe drang geproefd naar leven in een bepaald perspectief, met uitzicht.

Dat uitzicht was voor hem in het evangelie getekend door Jezus die zich door God geroepen weet en alles doet om de mens te worden die God van ons droomt. De evangelist naar wie Jan is genoemd hoort het Jezus zeggen in het gesprek met Nicodemus een van de leiders van de joodse gemeenschap die in het geheim, in de nacht, bij Jezus op bezoek komt en Hem vraagt: hoe ik God kan vinden?

Hij komt naar je toe, uit liefde voor mensen maakt God zelf de beweging naar ons. Hij kiest voor ons en wordt als wij; God is mens geworden, kwetsbaar, eenzaam en vol verlangen.

Johannes gebruikt de poëzie van het geloof om zijn verwondering te verwoorden.

Het woord is vleesgeworden: de Schepper verbindt zich met zijn schepsel, met mensen die het spoor bijster zijn... Dat is het nieuws van de kerstnacht: zoveel immers heeft God van de wereld gehouden dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in hem gelooft niet verloren gaat maar eeuwig leven bezit.

Wie Jezus kent ziet het gezicht van die God die zich aanbiedt en Zijn leven wil delen. Op een andere plaats zegt Jezus dat Hij op de deur van ons leven klopt en wacht tot wij Hem binnen laten, met Hem gaan leven en zo ons geluk vinden en, tot onze bestemming komen.

Er wordt er niet afgerekend en er is geen bestraffende vinger als je niet op Hem reageert. Maar je doet jezelf te kort. Je blijft ver van het licht en de waarheid die zin aan ons leven geeft...

Voor Jan was de uitnodiging van het evangelie verbonden met de keuze voor het leven in de orde van Sint Dominicus die zijn broeders wegen wijst om door studie, lofzang zegen en prediking dichter bij onze bestemming, bij de waarheid en het eeuwige leven te komen....

Het bakkerszoontje uit Alkmaar had de gave om met veelkleurigheid van mensen om te gaan. Hij was een stralend en verbindend middelpunt in de kringen waarin hij kwam. Met iedereen, zwart of wit, van hoog tot laag, arm en rijk kon hij praten. Zijn humor was een daarbij de grote kracht. Torenhoge problemen en brandende kwesties wist hij met een kwinkslag te relativeren en zo probeerde hij ontspanning te bewerken.

De parochie was voor hem het huis van de Heer waar gastvrijheid als deugd bovenaan hoort te staan, waar niet naar kleur of kleding van mensen wordt gekeken. z

Jan genoot er van de liturgieviering; daarin kwam voor hem God ter sprake die uit liefde het leven aan mensen geeft.

Ik denk met dankbaarheid terug aan de dingen die er in de parochie konden gebeuren ook omdat Jan vond dat het bij ons hoort mensen te laten voelen dat ze welkom zijn.

Ik denk terug aan de grote feestdagen in de parochie van Lombok met Pasen en kerst, de bijeenkomsten met mensen uit de buurtkerken, de synagoge en de moskee, het vluchtelingentheater, de iftarmaaltijden in de Ramadan en het bezoek van de koren uit Oekraïne .

Jan genoot ervan en hij zag in de bonte verzameling mensen zijn broeders en zusters, Gods kinderen bij elkaar, in aanvulling op zijn eigen familie. Hij had gevoel voor de rijkdom die een vreemde voor ons betekent, zoals we vandaag hebben gehoord in het verhaal over Abraham drie wildvreemde mannen, reizigers in de woestijn, in zijn tent uitnodigt en ze daar vorstelijk onthaalt met het beste wat hij heeft.

De gastvrijheid van Abraham en zijn vrouw Sara wordt beloond met de belofte voor het liefste waarop ze hun leven lang hebben gewacht: de geboorte van hun kind, de vervulling van een verlangen naar toekomst en nieuw leven ...

Zo leefde Jan onder ons met verlangen naar een nieuwe wereld waarin mensen met elkaar delen, voor elkaar broeders en zusters zijn en in vrede leven.

Laten wij nu wij het stoffelijk overschot van Jan uit handen moeten geven bidden dat voor hem waar wordt alles waarop hij hoopte: dat hij na alle werk met allen van wie hij hield en die hem op de weg door het leven zijn ontvallen vrede en vervulling zal vinden: dat hij voorgoed in Gods tent mag wonen.

Gerrit Jan Westerveld